

ZIJ AAN ZIJ

Samen huilen

Zij aan Zij - 13 juli 2024 - [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Een verhaal met een tegenovergesteld onderwerp dit keer. Want inderdaad, heel veel situaties zijn nét even anders als roze gezin, maar veel situaties ook helemaal niet. Wij zijn natuurlijk zo goed als hetzelfde als ieder ander gezin, we gaan door dezelfde fases, ups en downs heen als een gezin met wat voor kleur dan ook. Samen lachen, knuffelen, huilen, schreeuwen, smelten en nog veel meer.

Neem nou samen huilen. We maakten afgelopen week iets extreem vervelends mee, de emotie zit er nog steeds in. Ik, mijn dochtertje, en een vriendin met haar dochtertje gingen naar de bieb op Neude, naar een voorstelling voor kinderen, die dertig minuten zou duren. Omdat er een festival op het plein was, konden we onze fiets daar niet parkeren. Ik wist dat er in de stalling onder de bieb weinig plekken waren voor fietsen met kinderzitjes. Dus voor één keer zette ik hem voor de bieb neer, wat eigenlijk niet mag, bij de vele andere fietsen van moeders die hetzelfde hadden besloten in deze situatie.

Na afloop van de leuke voorstelling komt er een oudere dame naar binnen rennen: 'De handhavers halen jullie fietsen weg!' Meteen rennen een heleboel moeders gehaast en in stress met hun kinderen en spullen naar buiten, wij natuurlijk ook.

Mijn fiets weet ik nog net op tijd te bemachtigen. Maar er stonden al vele fietsen op de wagens van de handhavers. Gevolg: huilende mama's en huilende kinderen.

Mijn dochtertje totaal overstuur en aan het huilen bij het ervaren van deze crisissituatie. De fiets van de vriendin met wie ik daar was, stond net op de wagen. Ze kreeg hem niet terug. Zij in tranen, haar dochtertje in tranen, mijn dochtertje in tranen.

'Mama, fiets terug!', roept ze me huilend toe. Ik, uit boosheid, schreeuw de handhavers toe dat ze dit niet kunnen maken. Omstanders zien wat er gebeurt, worden boos en schieten te hulp. Een man begint het gebeuren te filmen, een andere man belt de pers van RTV Utrecht en weer een andere man gaat pontificaal voor de grote auto staan, zodat ze niet weg kunnen rijden.

De bazin van de handhavers is onmenselijk: 'Jullie fietsen mogen hier niet staan, dus we gaan door, en je krijgt ze nu niet terug.' Ze gaan door met het doorzagen van de sloten en opladen van de fietsen. Meer gedupeerde moeders die net naar buiten komen zien wat er gebeurt. Onbegrijpelijk. Hardwerkende moeders, die hun fiets hier dertig minuten neerzetten. Die hun kind naar bed willen brengen en thuis eten willen geven, staan nu verdrietig, boos en verbouwereerd met lege handen. Ongelooflijk, dat de gemeente handhavers hiervoor inzet, en dat de handhavers zich niet inleven in de situatie van de moeders.

Ik bel de politie; een lange wachttijd en niemand neemt op. Ik bel 112 en krijg de politie aan de lijn: 'Wij kunnen de handhavers niet aansturen, u moet de gemeente bellen.' Ze wensen me succes. Ik bel de gemeente; door de wachttijd krijg ik niemand aan de lijn. Intussen rijden de wagens weg.

Mijn dochtertje roept in tranen: 'Mama, achteraan!' De wagens zijn om de man heengereden die ervoor stond. Dat wordt een dikke klacht indienen bij de gemeente. Normaalgesproken ben ik heel tevreden in Utrecht, maar dit is weerzinwekkend.

Samen huilen, en knuffelen als troost. Het was een impactvolle situatie voor mijn dochtertje, met als resultaat een aantal slechte en onrustige slaapjes.

Gelukkig zijn er ook tal van geniale, fijne en liefdevolle momenten in ons normale gezin.

Van die geweldige lachmomentjes bijvoorbeeld.

Loop ik laatst met haar door de supermarkt, zegt ze ineens tegen me: 'Mama, mag ik iets voorstellen?'

Ik denk, mag ik iets voorstellen? Hoe komt ze aan die moeilijke woorden en hoe kan zij deze zin formuleren? Overweldigd zeg ik: 'Eh, ja schat!'

Ze vervolgt: 'IJs.'

Ik lig helemaal dubbel. 'Nee lieverd, geen ijs nu.'

En ze vervolgt: 'Mama, mag ik iets voorstellen?'

'Ja hoor lieverd.' (Ik vind het geweldig)

En ze gaat verder: 'Chocola.'

Ik smelt en zeg toch: 'Nu niet schat.'

Of van die prachtige mijlpalen, die andere gezinnen ook kennen. Zo had ze afgelopen week de eerste keer een hele dag een onderbroek aan. Dan ben ik echt zo trots als een pauw.

Laatst had ze haar eerste tien stickers verzameld na tien keer zelf naar de wc. En tien stickers betekent één koekje. Dan vraagt ze, waarvan ik helemaal wegsmelt: 'Samen opsmikkelen op de bank?'

Dan moet ik naast haar gaan zitten en een arm om haar heen leggen en gaat ze daarna onder luid ge-mmm, mmmm, mmmmm, haar koekje opsmikkelen. En als klap op de vuurpijl vraagt ze me: 'Mama, wil jij ook proeven?' En ik krijg nota bene twee hapjes.

En soms zijn er van die momenten dat je denkt, hoe dan?! Laatst had ze mooie kleren aan, een mooi roze broekpakje, zo goed als nieuw. Mijn vriendin ging met haar naar een speeltuin, ze had niets meegenomen, dat leek niet nodig. In de speeltuin ontdekte onze kleine een geweldige modderpoel, waar ze, voordat mijn vriendin het doorhad, heerlijk in ging zitten. Lekker tot aan haar middel in de modder.

En zo kan ik nog wel eventjes doorgaan natuurlijk. Roze of niet, we zijn precies hetzelfde als ieder ander gezin.

